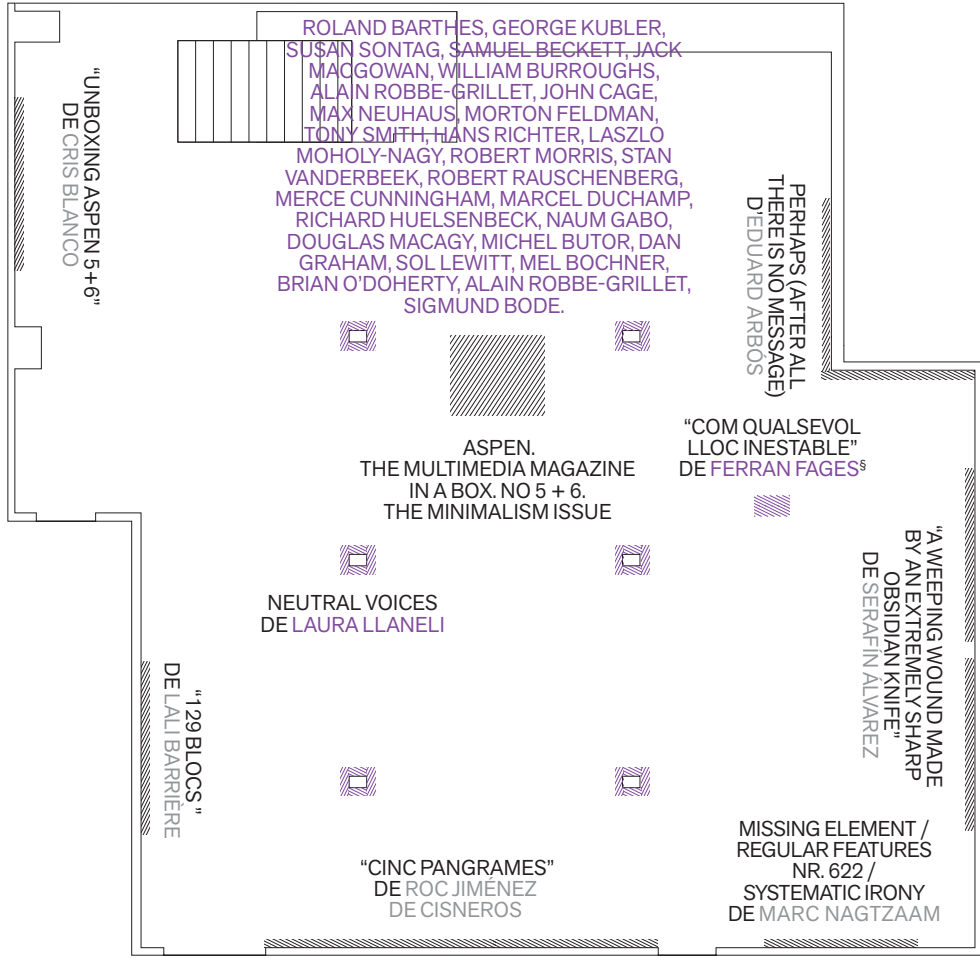

112LAB
PROJECTES CULTURALS

ELAMOR

LA COLÒNIA
studio gallery

LOOP
BCN

Estrany-de la Mota
Art Advisors

CARLES
TACHÉ

Ajuntament
de Barcelona
Institut de Cultura

FASCICLE #4
01-06-2022

UNBOXING ASPEN 5+6

112 LAB
PASSATGE DE MERCADER, 18,
08008 BARCELONA

UNBOXING ASPEN 5+6
FASCICLE #4
COMISSARI ARNAU HORTA
INAUGURACIÓ
DIMECRES 1 DE JUNY
DE 2022
18:00 h.
SILENCIOSA
CONVOCATÒRIA
PRESENTACIÓ DE LA
INSTAL·LACIÓ
"NEUTRAL VOICES"
DE LAURA LLANELI
18:30 h.
PERFORMANCE
"COM QUALESEVOL LLOC
INESTABLE"
DE FERRAN FAGES
INAUGURACIÓ
19:00 h.
UNBOXING ASPEN 5+6
FASCICLE #4

UNBOXING ASPEN 5+6 és un projecte expositiu per fascicles que reexamina alguns dels textos, objectes, partitures i enregistraments que s'inclouen al número 5+6 de la revista Aspen, editada per Brian O'Doherty l'any 1967. Aquests elements serveixen com a punt de partida per a una sèrie de propostes a càrrec de diversos artistes. Tal com passa amb els continguts de la revista original, les obres realitzades per a aquesta exposició estableixen entre si una sèrie de connexions que pretenen posar passat i present en continuïtat. Mantenen el temps, el silenci i el llenguatge com els seus tres eixos conceptuals, la mostra funciona a la manera d'un "unboxing" de l'exposició portàtil en forma de capsula blanca que O'Doherty va concebre fa mig segle. Amb l'objectiu d'identificar les continuïtats i les discontinuïtats estètiques, històriques, culturals i tecnològiques entre aquell moment i l'actual, l'exposició posa un èmfasi especial en el diàleg entre diferents tipus de mitjans i llenguatges artístics. El quart i darrer fascicle de l'exposició examina alguns dels matorials sonors enmagatzemats als flexidiscs que s'inclouen al

número 5+6 de la revista Aspen.

Quatre dels cinc flexidiscs inclosos a Aspen 5+6 contenen les veus i les paraules de Marcel Duchamp, William Burroughs, Merce Cunningham, Alain Robbe-Grillet, Samuel Beckett o Richard Huelksenbeck entre d'altres. Aquest material sonor és el punt de partida de "Neutral Voices", la peça que Laura Llaneli ha creat per a aquesta exposició. Partint d'una transcripció de les veus dels sis personatges essencials més amunt, Llaneli fa servir una veu sintètica de gènere no binari per descriure-les i a continuació, recorre portar-les mitjançant la vibració de sis transductors instal·lats sobre les columnes de la galeria. Tot i l'existència de projectes com Q, un prototip d'assistència de veu gendreress, no hi ha cap veu sintètica de gènere no binari disponible per al seu ús públic. És per aquest motiu que la veu emprada per Llaneli és, en realitat, el resultat de "desbinaritzar" (mitjançant la modificació del to) una veu digital preexistent. A més d'apel·lar als tres conceptes que O'Doherty assenyalava com a eixos conceptuals d'Aspen 5+6 (llenguatge, temps i silenci), "Neutral Voices" es pot entendre com un comentari sobre la presència gairebé exclusiva de figures masculines (amb l'única excepció de Susan Sontag) entre els participants del

número 5+6 de la revista Aspen.

Utilitzant la partitura de "Fontana Mix" (John Cage, 1958) amb les múltiples combinacions que permet el seu format, Ferran Fages ha preparat 7 pistes d'àudio basades en possibles lectures de la partitura executades sobre el cos d'una guitarra elèctrica. La mateixa naturalesa de l'obra, que permet desvincular-se de la seva pròpia execució, és determinant per entendre les diferents superposicions de les interpretacions que el procés iteratiu de l'obra genera. Enmig d'aquest codi o conjunt d'instruccions gairebé impenetrables o difícilment visibles, qualsevol estratègia que busqui la simplicitat en la interpretació serà clau per construir un possible lloc d'escucha i comprensió (tot i que possiblement no és l'objectiu inicial de "Fontana Mix"). "Com Qualsevol Lloc Inestable" desplega un espai sense jerarquia vertical on no hi ha un únic punt de vista / escol·l·lecta. Desconstrueix el rol de l'interpret, que passa a ser agent actiu, prenent part en decisions d'interpretació segons les instruccions que la partitura proporciona. L'interpret actua com a trampol per explicar, des d'una perspectiva de "menys és més", una música forjada des de la simplicitat: construeix un entorn sonor on conviuen so, soroll i silenci; sent aquest darrer el que sustenta l'inestable discurs musical de la performance.

Performance 01/06/2022

FERRAN FAGES
COM QUALESEVOL LLOC INESTABLE (2022)

LAURA LLANELI
NEUTRAL VOICES (2022)

Only the words break the silence. All other sounds have ceased. If I were silent, I dare nothing. But if I were silent, the other sounds would start again, those to which the words have made me deaf, or which have really ceased.

Th
e
so
un
d
of
thi
s
lan
gu
a-
ge
is
it
spe
ak
of
all
kn
ow
n.
These numbers them-
selves are theoretical,
since certain banana
trees have already
been cut at ground
level, once the stem
has matured.

to pretend that
a man standing
on a hill could
be doing
Lips fading silence to say goodbye.
except just stan-
ding is simply
divorce.

From the other side of the house can be heard the noise of a truck coming
up the road on the near slope of the valley.

I know that this statement will not meet with the approval
of many artists who refuse this media mystique role and
insist on the validity of their awareness in the creative act

A shape in space rather than as shape in time.
They act together but they act separately.

No. In the silence you can't know.

And I can desire them. Who says I desire them?

Furthermore, instead of being rectangular like the one above it, this patch is trapezoidal;
I got orgasms I got screams I got early images

bad art is still art in the
same way that a bad emo-
tion is still an emotion.

Sound and image flakes fall.

The mistake I
make is to try
and think even
the way I do,
such as I am.

And I can see the flesh
words answer your
summons. No more fa-
lling on all flesh. Sheets
are empty the recor-
dings remain.

But that other one who is me,
blind and deaf and mute becau-
se of whom I'm here in this black
silence, helpless to move or
accept this voice as mine.

Take the dictionary and look for the equivalence
of colors which cannot be seen.

But I
speak
softer
every
year, a
little
softer,
perhaps
slower
too, every
year, a
little
slower.

What do I do about the separation of the space and time?
Between the gray paint that re-
mains, faded with age, and the
wood grayed by the action of hu-
midity, appear little reddish-brown
surfaces—the natural color of the
wood—where it has been exposed
by the recent fall of new flakes of
paint.

Then the sound gradually fades as it
drives off east, through the scorched
brush dotted with motionless trees,
toward the next plantation

o i i
a i
buß bum
leiomen

I kept thin-
king it's
very cu-
rious fee-
ling that
time works
a certain
way and I
feel as
though the
space
should do
in propor-
tion to
that but it
didn't

And for
the fo-
llowing
rows:
twen-
ty-three,
twen-
ty-one,
twen-
ty-one,
twen-
ty-one,
twen-
ty-one.
Twen-
ty-two,
twen-
ty-one,
twenty,
twenty.
Twen-
ty-three,
twen-

Now the shadow of the sou-
thwest column falls across the
garden. The sun, still low in the
eastern sky, rakes the valley from
the side. The rows of banana
trees, growing at an angle to the
direction of the valley, are
everywhere quite distinct in this
light.

This phenomenon is
compatible to a trans-
ference from the
artist to the spectator
in the form of an aes-
thetic osmosis.

And
I've got
mi-
llions
and mi-
llions
of
images
of me...

The creative act takes another aspect when the spectator
experiences the phenomenon of transportation.

There is no frankness. All I say will be false. And to begin with not said by me. Here I'm a mere ventral acquiss dummy. I feel nothing
and mi-

My power has common!
My power has common!
My power has common!

Rings of Saturn in the
morning sky whatever
remains could give no
human contacts.

If we give the attributes of a medium to the artists. We must
then denying them the state of consciousness on this.

Hydraulic
metal hands
proffer a tray
of phosphores-
cence meal
yellow brown
in color like po-
larized amber.

I confuse them words and tears. My words are my
tears, my eyes, my mouth,

The music doesn't have to
work itself to death to
underline the dance. Or the
dance create havoc in
trying to be as flashy as the
music.

And
I've got
mi-
llions
and mi-
llions
of
images
of me...